

ganiseret saaledes, at man har det Sele, men til- lige saaledes, at man kan erstatte Afgangen, men det er der slet ikke Tale om nu. Der blev, som bekendt, for nogle Aar siden af den daværende Krigsminister forelagt en Lov for at lægge dette Forhold afhjulpet for Sekondlieutenanternes Vedkommende. Denne Lov kom under Forhandling her den 7de eller 8de November, men den blev under de daværende Forhold, paa Forslag af det ærebe Medlem for Præsts Amts 6te Valgkreds (Bojsen), og jeg tror med hele Tingets Billigelse, strax sendt til et Udvalg. Jeg skal ikke gaa ind paa en nærmere Dmtale af denne Lov i Dieblifket, men nøies med at bemærke, at den kom paa et uheldigt Tidspunkt og frembød praktiske Banfligeligheder, som gjorde, at den ikke kunde stiftes den Nytte, som man ønskede; men hvis en lignende Lov kom nu, saa vilde den kunne stiftes Nytte, thi Rekruterne komme først ind i April eller Mai Maaned, og der er altsaa en Mulighed for, at de Rekruter, der egne sig til at komme ind i Sekondlieutenantklassen, kunne faae en forudgaaende Uddannelse, der gjør det muligt, at man til Efteraaret, i Stedet for at sende dem ind i Korporal- og Underkorporalskolen, kunne sætte dem ind paa Officersskolen og ad denne Vej vente at faae forøget Tilgang til Sekondlieutenantklassen næste Aar. Som det er gaaet Officereerne, er det tilbøls ogsaa gaaet Underofficereerne. Den lange Vej, en Appi- rant har at gaa, inden han kan blive fast Underofficer, mod hvad der tidligere har været Tilfældet, og den ringe Udsigt til Fremtid, der bydes en saadan, har ikke virket heldigt. Nu ere ganske vist Konjunkturerne for Dieblifket af en saadan Natur, at man har nogen Tilgang, men at bygge Tilgangen til Hærens Underofficerskorps paa de vekslede Konjunkturer, gaar ikke godt an. Jeg beklager i allerhøjeste Grad, at det Middel, man havde til at hjælpe paa veltjente Underofficerer gennem de tidligere Bestemmelser om Ansættelse i civile Embeder, naar de have tjent et vist Antal Aar, er bortfaldet fra 1ste Januar d. A. Jeg beklager det saa meget mere, som det var den eneste Vej, ad hvilken man kunde hjælpe paa Underofficereerne. At man ikke har søgt at bevare denne Vej, forekommer mig saa meget mere besynderligt, som man alle andre Steder i Verden, hvor man har lidt af den samme Kalamitet med Hensyn til Tilveiebringelsen af Underofficerer som hos os, netop har brugt det Middel efter en tilbagelagt tro Tjeneste i Hæren at give som Belønning et civilt Embede. Naar man nu med alle disse Mangler for Die ser paa Bevillingen paa § 22, saa tror jeg, at det ærebe Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) vil give mig fuldstændig Ret i, at saa stifter den Bevilling, der gives, ikke den Nytte, den skalde og burde, og saa bliver i Birteligheden den Vej, hvorpaa vi ere komne ind, ikke Andet end en gradvis Afvæbning — det er maasse et haardt Ord, det ind-

rømmer jeg, men jeg tror det rummer en Sandhed. Og naar det, der naas, er, at vi fjerne Dygtigheden, Krigserfaringen og ikke kunne tilveiebringe de Befalingsmænd, der ere nødvendige, saa maa man hellere end at blive paa denne Vej stryge hele Bevillingen. Det er bedre, thi saa veed Alle, hvorledes vi ere stillede.

Det ærebe Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Suel) udtalte sig imod en Bevilling paa § 26 til en Stændning, der staar i Forbindelse med Søbefæstningen, og udtalte ved samme Leilighed, at han overhovedet ikke vilde være med til at gjøre Mere end, hvad der allerede var gjort for Kjøbenhavns Befæstning; han var en Modstander af Kjøbenhavns Befæstning mod Land- og Søfiden, men ønskede den udviflet til en større Handelsplads. Den høitærede Krigsminister har svaret paa en Del af disse Bemærkninger, og jeg skal ikke komme tilbage dertil. Jeg vil kun gjøre en lille Bemærkning med Hensyn til Kjøbenhavns Befæstning. Spørgsmaalet foreligger selvfølgelig ikke paa en saadan Maade, at der kunde være Anledning til at reise en stor Diskussion derom, og det skal jeg heller ikke gjøre; men jeg vil kun sige, at Troen paa Nødvendigheden af Kjøbenhavns Befæstning mod Land- og Søfiden er voget stærkere og stærkere hos de Sagkyndige. Det er muligt, at Livolen er voget stærkere i Folkethinget (Hør! Hør!). Ja, det er muligt, men hvorfor er Livolen saa stor her i Folkethinget? Fordi Sagen aldrig har været forelagt Folkethinget paa en saadan Maade og i den Grad afløret, som Folkethinget har Ret til at forlange, inden det skal træffe sit afgjørende Ja eller Nei. Der maa forlanges, at man skal kunne se, at det er frastegit nødvendigt at befæste Kjøbenhavn, at Befæstningen ikke kræver finansielle Byrder, der ere for store, at der er en Mulighed for at skaffe den nødvendige Forsvarsstyrke til Fæstningen, uden derfor at berøve sig Midlerne til iøvrigt at forsvare Landet, at det er muligt at proviantere den store Befolkning, og at det er muligt at firkke Kjøbenhavn i Birteligheden mod Bombardement. Alle disse Ting have de Herrer Ret til at forlange at se fuldstændig klart og dømme om, inden de træffe deres Afgjørelse. Nu vel, lad os vente med dette Spørgsmaals Afgjørelse til Sagen foreligger paa den Maade; men jeg vil dog sige, at det er min fuldeste Overbevisning, at kommer der en Krig, inden dette Spørgsmaal bliver afgjort, saa vil ingen Krigsbefyrelse, selv om det var en af de Herrer fra den modsatte Side, der til den Tid var Krigsminister, paatage sig Ansvar for ikke som sin første Handling at befæste Kjøbenhavn med en Feltbefæstning fra Landsiden; men det, der da vil opnaas, vil ganske vist være mangelfuldt, og derfor ikke istand til at yde den Beskyttelse, man kunde ønske. Dette er et Moment, som jeg tillader mig at tro, at man bør tage Hensyn til; thi det er en Selvsølge, at, naar